

TEATRE

CARME TIERZ
periodista

A ESCENA

Addictes a la improvisació

Fer (quelcom) sense estudi ni preparació. Així és com el DIEC defineix el verb improvisar, un terme d'ús quotidià que en el món del teatre adquireix una nova dimensió. En un pla artístic, la improvisació és una tècnica actoral encaminada a entrenar l'espontaneïtat, a desenvolupar la creativitat i la fantasia de l'interpret; però és també, en si mateixa, tot un gènere teatral. En els espectacles d'improvisació, l'actor es converteix en dramaturg i director, en escenògraf i figurinista, i surt a escena sense saber quin paper li tocarà interpretar. Tot un repte que assumeix sempre amb humor.

Els antecedents del teatre d'improvisació es remunten a l'època dels juglars, però la disciplina escènica tal com avui la coneixem va néixer fa només mig segle, quan un professor del Royal Court de Londres va decidir tornar al teatre el seu caràcter popular amb jocs d'improvisació. El seu mètode, que combina interpretació i esport, es va ensenyar molt aviat als dos costats de l'Atlàntic i va fructificar en combats d'improfighters, lligues professionals i penyes esportives. Encara que de forma recent, a Catalunya aquest teatre compta amb nombrosos seguidors, com testifiquen les llargues cues que es formen davant del Teatreneu cada vegada que hi ha sessió d'impro en alguna de les seves sales. Fins a quatre espectacles de la companyia Planeta Impro inviten l'espectador a aguditzar l'enginy i a plantejar desafiaments als intèrprets. La invitació s'obre a tots els públics: només s'ha de tenir sentit de l'humor, i per a això no hi ha límit d'edat.